

NOSALTRES SOLS!

15 cts.

PUBLICACIÓ ADHERIDA A LA UNIO CATALANISTA

OFICINES: CANUDA, 14, pral.

Any I — Núm. 13 — BARCELONA, dissabte, 27 de juny de 1931

Preu: 15 cts. — Tallers, Om, 8 - Tel. 19754

EDITORIAL

L'abdicació

Els discursos en els mitings electorals d'aquests dies, i els articles dels diaris de partit, tots plegats, sigui quin sigui del cantó que vinguin, arriben a una trista i lamentable conclusió: a l'abdicació quasi unànime de l'essencialitat nacionalista catalana.

En trenta anys de catalanisme, no s'havia mai contemplat altre espectacle anàleg, ni solament en aguts moments de crisi patriòtica. En aquells moments de crisi, era precisament l'essencialitat nacional, la que abandonava novament el foc que s'apagava i vivificava la política somorta per l'absència de continuïtat i d'integritat. Els partits polítics catalanistes, fins per allargar, enllà de les nostres fronteres nacionals, els braços generosos d'una tàctica cordial, es feien i tenien de fer-se forts, damunt la pedra bàsica d'una unitat i una integritat espiritual. Els braços s'allargaven, però la petjada era ferma. Els vents de les passions i actuacions polítiques removien frívolament les branques de l'arbre de la pàtria; però les arrels eren prou profundes, i l'arbre esdevenia immòvil. Avui, no. Avui es destrueix d'arrel, aquesta base essencial, damunt la qual tots els catalans de tots els partits i de totes les escoles hauríem d'agafar-nos-hi davant el naufragi. La Lliga prossegueix metòdicament el seu camí de vilipendi: pactar ara amb la República Espanyola—com havia pactat abans amb la Monarquia Espanyola—per enfortir l'Estat que té a les seves mans la llibertat de la nostra pàtria. La Lliga no és, no ha estat, no serà mai separatista. La Lliga és federal, i encara... Tot depèn de les circumstàncies. L'Esquerra Republicana de Catalunya, que li seria millor anomenar-se Lliga Regionalista Republicana, tampoc no és separatista. "Erem separatistes de la monarquia", han dit els seus capítols. Això, que va molt bé, perquè a Madrid se'ls mirin amb indulgència, va d'ent i emmetzinant el poble català, duent-lo vers un plaçer de conformisme i a una indiferència del nostre plet de llibertat, amb tots els caràcters d'una definitiva abdicació. Hi estan conformes, els nostres germans d'Estat Català?... Hi estan conformes, els patriotes de tot Catalunya?... Nosaltres Sols!, no! Tenim prou ferma la nostra consciència nacional, i entenem perillosos, perjudicials, destructors de tot fins avui conquerit a força de nobles i cruents sacrificis, els camins que avui l'Esquerra de Catalunya mena al nostre poble. La característica de tots els

DOCUMENTAL

La Irlanda heroica

La "Nouvelle Revue Française" acaba de publicar un interessant llibre de Pierre Fréderix, titulat: "Irlande Extrême-Occident", que reporta suggestives dades de la lluita nacional irlandesa contra la dominació britànica. D'aquesta obra són alguns dels fragments que publiquem. Altres dades pertanyen al llibre de Simone Tery: "En Irlande". En aquests moments que Catalunya elegix diputats de dreta i esquerra "federal", nosaltres aixequem les figures d'aquests patriotes irlandesos com una exemplaritat, i perquè ens és també una immensa vergonya, donada la indignitat i la covardia del nostre moviment.

Michael Collins: Collins, en 1918, tenia vint-i-vuit anys. Insurgent en 1916, internat, alliberat, membre oficial de la Lliga Gàllica, membre secret de l'"Irish Republican Brotherhood", actiu secretari dels "Sinn-Fein", els seus companys el trobaven tan aviat a l'hotel Vaughan, darrera l'hospital de la "Rotonde", com al

De Valera, Cap del partit "Nosaltres Sols" irlandès

de De Valera i de Robert Barton, empresonats a Mountjoy.

Al mig de tota aquesta lluita febril Mick conservava el seu bon humor sempre. A l'organització anglesa de la "Royal Irish Constabulary", ell hi va respondre, amb contraspetatge. A alguns d'aquests agents anglesos se'ls havia trobat lligats i abandonats al mig del carrer: senzill advertiment. El dia 30 de juliol de 1919, fou executat un detectiu per ordre del ministre de Defensa del "Dail Eirean". El dia 12 de setembre, nova execució davant una caserna de policia. Collins hagué de fugir del 6, Harcourt Street, perquè la policia hi feu "raid". Ell es trasllada al 76 del mateix carrer. Allí hi instal·la armaris secrets i escales, per poder fugir pel terrat. Cathal

UNIO CATALANISTA

SECRETARIA DE PROPAGANDA

Gran Miting a Sant Just Desvern

Inaugural de l'Agrupació patriòtica "Arrels de la Terra"

Dia 27, a dos quarts de 10 del vespre

ORADORS:

Daniel López
Simó Llauneta
F. Pineda i Verdagué
Maria del Carme Nicolau
Josep Maria Batista i Roca per «Palestra»
D. Roig i Pruna
Pere Manén

Hi concorreran els patriotes dels pobles de la Comarca del Baix Llobregat.

AUDICIÓ DE SARDANES

El miting de Solsona fou un èxit. No podia ésser altrament, ja que Solsona és la nostra Navarra catalana. R. Dalmau, Daniel López, S. Llauneta, Pineda i Verdagué, Cardona i Roig i Pruna, propagaren els principis essencials del Catalanisme Radical. El nostre salut i la nostra enhorabona a la fermissima «Juventut Catalanista de Solsona i Comarca», que s'inaugurava. NOSALTRES SOLS! no en publica la resenya per manca d'espai i perquè les doctrines que s'exposen als nostres mitings són exactament les mateixes i invariables de la nostra fulla de combat.

Visca la Joventut de Solsona! Visca Catalunya Lliure!

Aquests dies, els companys Daniel López, Simó Llauneta són per les terres de l'Emporjà, a fer propaganda radical, conjuntament amb els companys Compte i Bordes de la Cuesta, qui, segons se'ns diu, ha renunciat a la seva candidatura, dins l'Esquerra Republicana de Catalunya. Amb ells hi anirà també l'amic Miravittles, del setmanari «L'Hora». La col·laboració dels nostres amics no és altra que aprofitar tots els mitjans i avinenteses per a propagar en el poble català l'ideari radicalista.

A tots els nuclis de patriotes que visquin a les barriades i a les rodalies i vulguin constituir un grup o delegació de NOSALTRES SOLS! se'ls prega que passin per Canuda, 14, pral.

moviments nacionals és la persistència, la fermesa, la continuïtat, que tenen d'ésser inseparables de l'acció llibertadora. Mai l'afebliment nacional, mai la confusió política amb els detentors de la llibertat d'un poble, mai no posar la política i els interessos nacionalistes a mercé de causes que, si es vol, poden ésser justes, però externes a la llibertat nacional. A Catalunya, els homes del moviment nacional, mai no han estat a l'alçada de les circumstàncies. Tant els de dreta com els d'esquerra, han fet servir el catalanisme per adquirir una força social, i un cop obtinguda, han afeblit les afirmacions nacionalistes, perquè aquestes els desorbaven en el camí de l'abdició vil. Avui, aquest cas es repeteix, digui's el que es vulgui. A l'Esquerra Republicana de Catalunya hi ha homes que no tenien cap compromís, ni cap responsabilitat, davant els patriotes. Altres homes, si. Altres tenen responsabilitats molt sagrades, i devien, per alts que fossin, donar compte de les seves actituds. Davant la pàtria, no hi ha ningú invulnerable. I no hi ha dret a declarar-se separatista el dilluns, i després d'arrossegar patriotes al sacrifici per la llibertat d'una pàtria que encara és esclava, el dimarts facin de "federal" i de "queridos hermanos", dels que continuen detentant la llibertat del poble català i encara regategen la seva justícia.

Per això, en aquests moments, en què els líders dels partits catalans s'esgarriellen davant els atavies per a fer entendre al poble català que de la política n'esdevindrà una felicitat nacional incommensurable, nosaltres, prescindint de les grans multituds, que els de dalt esgarrien en perjudici de Catalunya; nosaltres, fermes en el nostre ideari, jamai retallat, sabem que la victòria final de Catalunya té d'ésser filla del sacrifici i del dolor, i que les victòries electorals d'avui i la preponderància dels partits s'esfondren malgrat les aparences, car són filles de l'èxit momentani i no de la fermesa d'unes conviccions santes, aixequem, davant el poble de Catalunya, com una exemplaritat, aquells nobles i heroics candidats de les pàtries, que pel sacrifici les han dutes a la victòria. Aixequem ben enlaire el nostre vot, que du els noms d'aquells redemptors de pobles que mai no han fet fallida: De Valera, Collins, Casement, Mac-Sweeney, per Irlanda; Kruger, pel Transvaal; Maceo i Máxim Gómez, per la Cuba avui lliure; Dr. Rizal, per Filipines; Bogdan Khmelnitzski, en el segle XVII; Kostomarov, en el segle XIX; i Magno, per la Ucraïna; Sapdino, per Nicaragua; Gandhi, Lajpat-Rai, Nehru, per la Índia. Ells, per tots els mils i mils de patriotes anònims que han sabut sofrir i morir per la llibertat de la seva terra, avui aixequem ben alts els seus noms, com una bandera. Aquesta bandera és la nostra també, i l'aixequem davant la covardia i la vilessa dels renegats d'avui.

VIBRANT

Brugha declarava llavors, davant el "Dail Eirean": "Es precis deixar escollir Anglaterra, entre l'evacuació del país o bé un estat de guerra permanent". El 29 de novembre es troba, mort, un altre agent de la "Constabulary". Lord French, Governador General, ofereix cinc mil lliures al descobridor dels assassins dels seus agents. Ningú no va veure res. Ningú no descobrí res. Però Collins, cada dia, trobava, en el seu camí, detectius nous que el cercaven. Ell, d'ells mateixos es d'on aprenia les seves informacions. També hi havia confidents. Un tal Kinlick, amic de Lord Casement, a Alemanya, Burn, dit Jameson, qui treballava per "Scotland Yard", portà informació a Collins, i riscà d'agafar-lo. Collins s'escapà, i Burn fou trobat mort. Forbes Redmont, el més perillós de tots, que durant moltes setmanes persegui a Collins. Aquest duel terrible, el perdé Redmont. Fou trobat mort a Stephens Green. Collins abatia, d'un a un, tots els detectius que se li posaven al pas. Un dia arriba, ell, tan alegre, trist i capcot, al Quarter General dels Sinn-Feiners. Havia tractat de fer evadir el jove Kevin-Barry, i tot havia fracassat. Tota la nit restà trist i silencios. A la matinada, Kevin-Barry fou executat pels anglesos. Collins murmurà: "Pobre Kevin-Barry!". I quan portaren els cossos dels patriotes Dick MacKee i Peadar Clancy, morts pels anglesos, es llençà damunt els seus cadàvers i exclamà: "It's well for ye". (Us val més això!). Era un infant.

Els fets seus li donaren una celebritat extraordinària. Un dia, dos regiments anglesos cerquen tot un barri, per capturar-lo. Collins és dintre el barri, i s'escapa tranquil·lament, vestit de germana de la caritat. Els soldats anglesos "la" deixaren passar respectuosament. Els irlandesos se'n felicitaven: "Mick no és encara presoner?... Llavors, tot va bé.

Una nit, a un restaurant, la policia féu irrupció. "Mick és aquí dins, i no s'escapará", diu el cap de la policia. L'inspector s'aproxima a Mick i l'examina detingudament. Mick es posa a riure: "M'hi assemla, oi? Quantes vegades m'han detingut per confondre'm amb ell!". L'inspector dubta. "No. Aquest xicot alegre, no pot ésser l'ombrívol extremista que es busca". La policia es retira. Collins riu de bon grat. S'ha escapat d'una de bona!

Els seus fets són interminables. Una energia, un enginy fantàstic, salvaven sempre a Collins. Tenint en contra seu tota la policia, ell continuava dirigint els seus agents, a correspondre amb tot Irlanda i amb els seus compatriotes d'Amèrica. El desembre de 1920, l'Arquebisbat de Perth, entrà en relacions amb ell, de part del govern anglès. L'armistici no pogué ésser signat fins l'onze de juliol després. L'agost, Michael Collins aparegué per primera vegada davant el públic. Tothom desitja vivament veure aquest home extraordinari. La mateixa curiositat a Londres, quan fou cridat per Lloyd George. Els vells pontífexs de la política britànica esperaven veure un Jack l'Estripador, i veieren un jove alegre, fort, somrient, com un jugador de foot-ball, tot tímida. Caldria, ho repetim, tot un volum per contar les seves proeses.

Fou nomenat ministre de Finances per De Valera. Llavors Collins tingué la idea de llençar al públic irlandès un emprèstit. Era una temptativa agosarada, car el govern irlandès no era reconegut per ningú, i els fons recaptats riscaven d'ésser presos per les autoritats britàniques, i no estaven garantits per res; i finalment els prestadors també riscaven la presó, per la seva generositat. No obstant, Collins va demanar un milió de lliures, i n'obtingué moltes més. Aquest emprèstit contribuï a la victòria final. Aquest emprèstit significava armes, aliments, uniformes, etc... I això significava que tot el poble irlandès estava darrera d'aquells patriotes.

El novell ministre de Finances tenia llavors trenta anys. Cabell negre, fort, i amb un tic de tirar el cap enrera, per arreglar uns cabells indòcils. Durants les nego-

Michael Collins, comandant en cap de l'exèrcit revolucionari d'Irlanda

ciacions amb Anglaterra, deixà parats el propi Griffith i Lloyd George, pel vigor i la facilitat de la seva intel·ligència, el sentit de realitat, i la seva tenacitat. Aquest xicot impulsu, fou convertit en un home de mètode, de paciència i de treball. Treballava divuit hores diàries, i encara tenia temps per a arreglar les sabates d'un company i sargir l'uniforme d'un company seu ordenança.

Després del tractat amb Anglaterra, ell fa prodigis de treball i es multiplica. La fatalitat, però, el té destinat a una amarga fi. Els patriotes més radicals no estan conformes amb el tractat. Aquells que hagueren donat juntament la vida per Irlanda, al seu costat, avui el combaten. Ells no volen un Estat lliure irlandès. Ells volen una República Irlandesa sobirana i independent. La guerra civil comença. Ell era vice-president del "Dail" i Comandant en cap, i se sabia més amenaçat pels seus germans extremistes, que pels anglesos. El dia 22 d'agost ell passa per les encontres del seu país natal de Cork. Al vespre, els republicans separatistes irlandesos ataquen el seu cotxe. Collins somriu al mig de les bales... Pobres; eren germans, i ho feien també per aquella Irlanda que tant estimaven... Una bala fratricida—però, de fet, tirada per la política de Londres—li travessà el cap. Morí allí mateix. Tenia llavors trenta-dos anys. Un amic seu el descriu: "Tenia la imatge de la força i de la gràcia masculina".

(Seguirà, la setmana vinent, amb la narració biogràfica de De Valera, cap dels separatistes irlandesos intransigents, i del Lord Alcalde de Cork.)

Si en el nostre camí trobem...

Sento una immensa alegria, quan vaig arreu de Catalunya, amb els meus amics, que van saturant de catalanitat el nostre poble. Llurs veus — malgrat conèixer-les — em semblen sempre noves; són plenes de catalanitat: catalanitat obrera.

Catalanitat obrera. Vet aci la paraula! Quan el miting de presentació de l'Esquerra Republicana de Catalunya, en el gran teatre Espanyol — que seria de desitjar tingués un nom més nostrat —, un orador tingué la gosadia de dir que si els obrers no havien anat cap al catalanisme era perquè el catalanisme estava en mans de gent de poca catalanitat, i que gràcies a ells l'obrer s'incorporava al catalanisme. Un altre digué que si els obrers arribessin a apoderar-se de les màquines, no sabrien conduir-les.

Protesto i distingeixo:

Si el primer orador entenia per catalanisme el fabricat per la "Lliga", els seus derivats i alguns altres, tenia raó. Però si es referia al catalanisme idealista, al catalanisme de sacrifici, no estava en lo cert.

La Unió Catalanista, l'entitat mare del catalanisme intransigent, la única que ha tractat del problema social donant fórmules jurídiques i normes per a la solució del mateix, la que en lloc de demanar vots, ha demanat el sacrifici de la vida, aquesta sí que ha tingut els obrers al seu costat, perquè l'obrer, com home que pateix fam i set de justícia i de pa, com home espoliat, com a home promotor de tot avenç, té ideals, i perquè té ideals se'n va cap als maximalistes del catalanisme.

Prou que ho veuen, els nostres germans obrers i pagesos, quan els anem a demanar el sacrifici de llur vida per a llibertat Catalunya, que les nostres mans són negres, brunyides i nafrades pel treball.

Si el segon orador es referia a què l'obrer no sabia conduir les màquines, perquè els que havien de fer-ho no havien sabut modernitzar-les; si es referia a què l'obrer no tindria prou elements tècnics, per haver-li barrat el seu pas a la Universitat, si a això es referia, si volia dir que l'obrer que treballa a les grans indústries i empreses està dirigit per elements estrangers, l'únic tecnicisme dels

quals consisteix a pronunciar malament les erres; tenia raó. Però si es referia al·lirament, no.

L'obrer català, si convé a la llibertat de Catalunya, sabrà fer rutil·lar de dia i nit, ell tot sol, les màquines de Catalunya, i si convé per aquesta mateixa llibertat, sabrà parar-ho tot, i no podrà ningú més que ell tornar-ho a posar en marxa, i sapiga tothom, tingui-ho present tothom, que la llibertat de Catalunya resideix en l'obrer català, i si en el nostre camí, vers la marxa ascendent cap a la carena, els detentors d'aquestes màquines ens hi oposaven una barrera, sabriem, nosaltres els obrers catalans, destruir aquesta barrera; i les màquines rutil·larien, més lleugerament que mai, i la vida de Catalunya no tindria un segon d'atur.

En el nostre camí, el del sacrifici, el de la ruta fatal, el de l'estel solitari, no hi volem trobar ni obstacles ni entrebancs de cap mena; i si un obrer, un germà, ens ve en contra, equivocant, sabrem amorosament ensenyar-li el nostre camí; però si ens ve en contra sabent-ho, si no ens deixa passar avant, sabrem foragitar de Catalunya, un traïdor, sabrem segar la mala herba.

Obrers catalans! En nosaltres resideix la llibertat de Catalunya. Obrer català! Recorda que a Prats de Molló, darrera d'En Macià, per donar la llibertat a Catalunya, només hi havia que obrers; els únics que sabem sacrificar la nostra vida per un ideal. Obrer català! ¿Vols donar la llibertat a Catalunya?

Allista't a l'exèrcit de "Nosaltres Sols!"

.....

Allà baix, quan els nostres ossos, de tan blancs, ja seran calcinats, una munió de pobles lliures, fent rotllana, ballaran la Sardana de germanor, i el Sol, esplendent, contemplarà entorn d'ells, unes roselles en un camp de blat, una munió de punts vermells. Seran les barretines catalanes, que llourement portaran nostres descendents. I diran: Som lliures, perquè els nostres avis, aquells obrers de Catalunya, saberen sacrificar llur vida per donar-nos aqueixa llibertat.

W. PUJOL RIBATÉ

Una aclaració

Al periòdic "Llibertat", que surt a Hospitalet, en el seu darrer número, data 6 de juny d'enguany, aparegué un article en el qual, d'una manera molt poc correcta, s'escateix amb falsedat l'obra i la ideologia dels homes que formen en els rengles del "Casal Català Republicà" le Cornellà, vingut precisament a la palestra en hores que el noi Fabrès (que és el firmant del susdit article) i els amics que el volten, i es permeten fer ara afirmacions gratuïtes, no tingueren la suficient virilitat per definir-se com a simpatitzants tan sols d'un determinat partit, precisament per la manca d'ideologia i del més primordial sentit de ciutadania, que és lo més elemental en nois del seu temps. Però això ja els ho dissimulem, perquè som convençuts que és temps perdut donar-los bel·ligerància, perquè d'allà on no n'hi ha, no en pot rajar.

El "Casal Català Republicà", jove Fabrès i amics, vingué precisament a la lluita format per una munió de selectíssims patriotes que, com molt bé saben, formaven part d'"Estat Català", homes que, junt amb el vostre amic i president de l'Ateneu Republicà, es veieren perseguits, processats i àdhuc empresonats, i que foren envaïts llurs domicilis i tractats com a vulgars malfactors pels servidors del dictador, que hi efectuaren detinguts escorcolls, buscant ço que no tenien de trobar; integrat, a més, per una colla de joves patricis que, convençuts dels drets de Catalunya i dalerosos del recobriment de la seva llibertat, de la seva cultura i de la seva unitat política, posaren la seva llibertat en perill per sostenir el que vosaltres no heu sostingut mai.

De res, doncs, no han de penedir-se, jove Fabrès, els homes del "Casal Ca-

talà Republicà". En la seva actuació i per obtenir els seus objectius, s'han valgut sempre d'armes més nobles que les vostres, i no han descendit mai, com vosaltres, en el terreny de la difamació i de la calúnnia, i no per manca de motius; i si no, pregunteu-ho a un dels vostres amics que alludiu, que sap prou bé que estem assabentats de les seves baixeses; i si ell no us ho vol explicar, pregunteu-ho al cap dels Escamots del districte, i us donarà raó de la seva covardia, que pretén dissimular calumniant i acusant els altres, pensant així descarregar-se de les seves culpes.

Dintre la sèrie de desencerts que la vostra imaginació va preveure des de la constitució del "Casal" i que afirmen que era fer eleccions, el més ressonant és el de la desfeta dels acaparadors de càrrecs en tot temps i en totes les situacions, àdhuc amb la dictadura, i al que fins avui, vós, jove íntegre, no us heu preocupat de la vindicta pública, perquè encara representa quelcom a Cornellà, i podria molt bé ésser que fos motivat també per la manca de sentit comú que veniu demostrant amb el diguem-ne vostre puritanisme. Nosaltres, doncs, ens apuntem aquest exit.

Si bé és veritat que en les eleccions de regidors sols sortí pel "Casal" un representant, vós descuideu de dir que aquesta agrupació d'homes anà a la lluita comptant només amb les seves forces, i en contra de les forces reaccionàries i anticatalanes coaligades i sense fer coaccions de cap mena, i a més, en front de la candidatura que presentava el Centre Radical, i era previst, donada la situació que travessava Cornellà políticament el resultat de les mateixes; però ens reservem la satisfacció de què nosaltres hem estat els promotors de la davallada de les forces acabdillades per aquell senyor que abans alludim i que vós, jove Fabrès, cuideu de no fer-ne esment.

Referent a l'antidemocràcia (que d'ésser veritat el que afirmeu, se'n diu mala fe) de què el "Casal", amb procediments immobles, volia destituir l'Ajuntament que venim, per nosaltres legalment constituït, us hem de fer constar, jove Fabrès, que són inexactes i insidioses les vostres afirmacions, i us aconsellem que no perdeu el temps fent castells en l'aire, perquè correu el perill d'un esfondrament i de quedar agafat sota les seves runes, i això ens doldria, perquè no tindríem ocasió de fer-nos riure amb les vostres dots de literat.

Nosaltres, i això és la veritat dels fets, protestàrem, encara avui protestem de la il·legalitat que representa, per part del regidor senyor Gregori, l'ostentació del càrrec, que per dret no li pertoca, degut a què sols fa set mesos que viu a Cornellà; i no ho fèrem, com diu, jove Fabrès, despitats, perquè no s'ajuntà amb nosaltres; perquè mai no s'ha fet per part del "Casal" oferiment de cap mena al susdit senyor, i molt menys encara, com afirmeu gratuïtament, perquè la seva vacant donés lloc en el Consistori a un dels nostres candidats derrotats, perquè sabem a bastament que la llei electoral no ho defineix així; i si sou amic de la veritat, pregunteu al senyor president de la junta Municipal del Cens de la forma que es féu la protesta i la data en què fou feta.

I arribant al terreny de la moral que alludiu en l'últim paràgraf del vostre escrit, us fem avinent que no tolerem de ningú, i menys de vós, jove Fabrès, que s'imiscueixi en assumptes d'aquesta índole, perquè podria donar lloc a coses que aquesta vegada el nostre bon seny ens aconsella de no fer.

Que us consti, doncs, jove Fabrès, que els homes del "Casal", fins avui i sempre, han mantingut inflexible l'essència del seu ideal i la integritat de la seva doctrina, i que pensant-vos que amb les vostres insidioses calúnnies enterbolíeu el seu bon nom i que ens obligàreu a plegar, com diu, ha donat els resultats que la vostra imaginació preveia a l'inversa del vostre objectiu, i que s'ha operat un redreçament espiritual en el nostre poble, i la demostració evident d'això és el gros nombre de socis que s'han aplegat sota la senyera i que amb la insensatesa de les vostres campanyes creïeu allunyar.

JOAN XARTÓ KAUS

Meditacions d'un nacionalista

Alemanya és un dels Estats més afectats pel problema dels sense feina i que ve aguditzat pel sistema de les cases almaniques, que, en general, quan han de prendre personal, només admeten obrers joves; i així resulta que l'obrer alemany de quaranta anys en amunt que perd la feina, difícilment en torna a trobar.

França no està apartada d'aquest problema. L'atur forçós és una de les seves nafres, que procura dissimular tant com pot. Però a les cuines filantròpiques de París s'hi fa més cua que a les portes de l'Exposició colonial, veritable gallareig imperialista, plasmació de les riqueses que es poden acumular a costa de pobles explotats per una civilització que manté grans trossos d'humanitat embrutits amb l'opi i altres estupefaents.

Estats Units, la gran república federal que ofega la llengua i la personalitat dels Estats del sud—ètnicament mexicans—, veu créixer la indigència del dilatat imperi on els ianquis exerceixen l'hegemonia. I al costat mateix dels multimilionaris i dels portentosos abassegadors de l'economia universal, constantment moren de necessitat a l'estiu i de fam i de fred a l'hivern gent i gent que el determinisme nordamericà fredament abandona i atropella quan la veu abatuda pels anys o les malalties, conceptuant això com una virtut de la raça que es sap seleccionar pel mateix procediment que les bèsties en el desert.

Anglaterra, imperi de les autonomies, continua, a través dels ministeris laboristes, essent la capdavantera del contingent de famolencs, amb inveterades tragèdies de la misèria en ses immenses barriades de carn de canó social. Grans són les fortunes acumulades pels colonitzadors de pobles que, com els ha imitat França, els explota tot mantenint-los anorreats amb l'ús que de vegades han fet obligatori de drogues embrutidores. Anglaterra, com Estats Units, ofereix els grans contrastos. Pels uns, riqueses que ofenen el sentit de la germanor humana; per a d'altres — molts — llançats al desesper d'una llar freda d'amor i sense pa; i aquest desesper l'han de convertir en resignació sota la fuselleria que manté a ratlla una quarta part de la Humanitat. Imperialisme, grandesa imperial... Quins sarcasmes! ¿Què en treu, un anglès, de tant de domini exercit pel seu Estat? Ben clar ho deia aquell pobre mendicant, a les festes del centenari, situat a la porta d'una església, el qual allargava la mà als transeünts bo i dient: Sóc l'amo d'Egipte, sóc l'amo del Canadà, sóc l'amo de la Nova Escòcia, sóc l'amo de l'Àustràlia, sóc l'amo de ja no sé quants llocs més; no obstant, aquí em teniu: demano caritat! — Fet que es pot paragonar molt bé amb aquella famosa dita d'En Villanueva, en el Parlament, en manifestar que l'espanyol — pasta de guerrer i d'imperialista — amb una guitarra i un plateret ja en tenia prou per viure.

Es innegable que el problema de la misèria, que el problema de la indigència humana, els Estats el tenen plantejat amb tanta més extensitat i intensitat com més amunt sigui el seu domini. I és que tots els grans Estats, per això mateix que són grans, inflats, constitueixen una hipèrtròfia social, que impideix el normal desenrotllament de les actuacions sociològiques sinceres, car l'home, en aquests amuntegaments, hi ha d'ésser forçosament considerat com a una cosa, com a un número, com a un de tants dintre un ramat. L'Estat ho ha d'absorbir tot. Ha d'ésser una acció freda, rectilínea i sense sentiment. Per això, dintre dels grans Estats, només hi poden prevaler, com està vist que només hi prevalen, els homes de grans ambicions posades dintre el pit de grans mentalitats o de grans immorals. La normalitat, l'home de seny i de sentit pràctic, l'home de cultura i de sentiments humans, no es valora dintre d'un gran Estat. No té cap valor. Fracassa irremissiblement. Allà es necessiten homes que sapiguem explotar la ignorància i aptes per a servir-se de la misèria del poble, brandant per a fins utilitaris, ideals que llampegin, que il·lusionin, que posin en el cor de la gent una

enganyadora esperança. Tots tenim un xic d'experiència d'aquests grans actors de l'estatisme imperialista. Grans frases al carrer, i un cop arribats al poder estatal, tot és condemnar impaciències, parlar de les realitats de la vida i, en definitiva, no fan altra cosa que seguir les petjades dels seus antecessors, bo i augmentant les càrregues contributives per a dotar l'Estat de major nombre de clients polítics empleats en afers de govern que la inventiva humana va amplificant indefinidament.

Tant el feixisme com els voluntaris de Hitler no són més que misèria produïda per estadistes imperialistes i explotada pels propis produïdors, que no tenen cap interès a fer-la desaparèixer, sinó ben al contrari, car sense ella no foren el que són.

Es cosa certa i segura que un gran Estat o un Estat mitjà amb passat i present imperialitzador constituirà sempre, per raons de la seva pròpia estructura, un espoliar humà. L'home, dintre d'aquests Estats, és matèria passiva que se la mou i condueix perpetuament al sacrifici, ara en nom d'una idealitat, ara en nom d'una altra més viva de colors. Mai, absolutament, mai, l'home no hi serà un valor com a tal, sigui quina sigui la seva capacitat i potencialitat; mai no s'hi produirà una vera i justa solidaritat humana; mai no hi tindrà conquerit de debò el prevaliment democràtic i l'efectivitat del dret a la vida. Es, si hi ha cas, en els petits Estats on pot posar fundades esperances. En els petits Estats, civilitzats i girats d'esquena a l'imperialisme, és on avui a penes es coneix el problema dels sense feina i on s'hi va abolint la misèria. Es a Suïssa, a Bèlgica, a Dinamarca, a Holanda i tants altres Estats petits, on sense necessitat de posseir excepcions estadistes, es resolen més de pressa i bé els problemes de la solidaritat humana i les qüestions democratitzants. Només aquests petits Estats ofereixen una garantia per a la pau del món. Tots els altres no poden constituir més que marcs daurats pel retoricisme de moda, enquadant en el fons el que hi ha de fals i venal en les consciències que exerceixen l'hegemonia d'Europa.

Girem-nos, catalans, de cara a les realitats del món. Elles parlen clares i sincerament. Elles són el viu i palpable instrument guaiador. A un costat els grans Estats, amb totes les seves grans esquadres, els seus grans exèrcits, els seus grans estadistes, els seus grans farsants doctrinaris i també amb els seus grans estols de sense feina, d'abatuts per la misèria, de vençuts per la fam i les malalties hereditàries. En canvi, de l'altra banda tenim els petits Estats sense gairebé esquadra, sense gairebé exèrcit, amb estadistes humils, però fills del poble, portats pel poble, que governen amb el sentit pràctic despert, amb voluntat posada al costat d'una cultura i d'uns sentiments d'humanitat que han fet dels seus respectius països pobles amb veritable solidaritat humana.

Català, tria. Ves el que deus haver de voler per a la teva Pàtria!

CIUTADA JORDI

De l'homenatge al Dr. D. Martí i Julià

En la commemoració d'enguany de la personalitat patriòtica del que fou president de la Unió Catalanista, ultra les adhesions i representacions de costum i d'altres, la relació de les quals ha publicat complidament la Premsa diària catalana, hi hagué la de Nosaltres sols!

En acabar els parlaments, entre el fervor i l'entusiasme, continguts pel respecte, En Vicents A. Ballester, president d'ara de la Unió Catalanista, pronuncià unes paraules d'amor i d'emoció per la gran obra realitzada pel mestre, l'enyorat Dr. Martí i Julià.

"Nosaltres sols" al servei de Catalunya

Perquè un poble freturós de llibertat pugui recollir els fruits que abans hagi sembrat en formes diverses, cal que el jovent estigui enquadrat en alguna organització de caire militaritzant; tots els que sincerament pretenguin aportar el seu ajut a l'obra comuna de deslliurar la nostra Pàtria del jou d'Espanya, monàrquica, federal o unitària, tenen el deure de pertànyer a algun agrupament en el qual puguin ésser aprofitades llurs condicions físiques o intel·lectuals en forma adequada; en la defensa de la nostra causa tots hi tenim un lloc a ocupar, car tots posseïm més o menys aptituds; i perquè no siguin esmerçades en va, cal que de comú acord siguin prèviament controlades.

NOSALTRES SOLS! compta ja de fet amb una d'aquestes organitzacions; i pel bé de Catalunya prega a tot el jovent que mediti el deure que té envers la pàtria, i que abans de formar part d'alguna organització, procuri saber-ne bé quin caire és el seu, quina és llur finalitat i fins on arriba la integritat i l'honoradesa dels seus dirigents, car dissortadament avui són molts els que per poder figurar dins la política i viure a costa d'ella i del poble, es diuen i es diran tot ço que el poble freturi per tal que els sigui atorgada llur representació; no oblidem que la política ha estat sempre i és avui encara, per dissort nostra, l'opi de Catalunya; la política de baixeses que s'ha practicat fins el present, sols ha servit per adormir el poble, com un infant que s'adorm dolçament al so d'una cançó de bressol; ells, els poli-

tics i els seus aprenents, adormen el nostre poble amb l'eterna cantarella del sacrifici seu, el qual no han fet mai, i cal creure que no en seran mai capaços, car els manca l'enteresa i la convicció necessàries per afrontar les realitats adverses.

Cal que els soldats de l'ideal, que de fet ho són tots els que estan disposats al sacrifici de la vida per la llibertat, es despertin i es donin compte que no és sols amb paraules arborades d'entusiasme que s'arriba al cim; cal que tots sapiguem agafar un fusell i servir-nos-en; ja ha passat el temps de parlar en futur; és l'hora de dir: "Present!". Cal que estiguem a punt per a prendre dels dits les armes als que fins avui sols les han fet servir per assassinar el poble. Cal que tots els amants de la llibertat estiguem en el mateix pla d'igualtat de defensa amb els cossos mercenaris que, per vergonya de tots, encara segueixen armats i disposats a ofegar amb sang innocent i noble tot intent de deslliurança.

Jovent de Catalunya, els que sentiu damunt vostre el pes feixuc de la tirania, els que aspireu a portar-vos dignament defensant com calgui ço que amb sang ens perdé l'any 1714, i que encara avui detenta Espanya com a cosa pròpia, veniu al costat nostre, que hi sou cridats per germans vostres disposats a morir per la llibertat dels homes i dels pobles, pel triomf de la veritat i la justícia, segurs de trobar sempre el mitjà d'acomplir el nostre deure tot sencer envers la nostra pàtria.

J. H. G.

La batalla de la llengua

A propòsit d'aquesta campanya que, d'ençà de la proclamació de la República espanyola, s'està desenrotllant en pro de la llengua catalana, és indispensable que si Catalunya vol ésser lògica en la reclamació del seu lliure i propi desenvolupament, en totes les seves manifestacions; ara que s'han romput totes aquelles traves que privaven o limitaven l'ús de la seva parla; ha arribat l'hora en aquest sentit, per demostrar la seva vitalitat.

No és solament el botigueret que ha d'estar obligat a posar els rètols del seu establiment en català; no és sols el magatzemista qui ha de servir-se de la llengua catalana per la seva correspondència i comptabilitat; no és sols el particular que té el deure de relacionar-se, per escrit, en català, amb els seus parents i amics. Avui hi ha raó d'ésser exigent, en les esferes més altes.

Aquelles grans entitats, corporacions i societats de tota mena, establertes a Catalunya, i moltes vegades dirigides per homes significats dintre el catalanisme, avui no tenen excusa; tenen el deure de catalanitzar-se.

Han de desaparèixer els *Fomentos*, *Ateneos*, *Colegios oficiales*, *Círculos*, *Asociaciones*, *Sociedades Anónimas*, *Laboratorios*, *Academias*, etc., etc., i transformar-se en *Fomentos*, *Ateneus*, *Col·legis oficials*, etc., etc. Són els poderosos els que han de donar l'exemple, i anar a primer rengle en aquesta reivindicació tan indispensable, si es vol ésser conseqüent.

El dia que les grans empreses i entitats importants de Catalunya practiquin la deguda catalanitat, la batalla de la llengua serà guanyada.

JOAQUIM DELCLÓS I DOLÇ

LA NOSTRA FORÇA

En la palestra que tenim tots nosaltres per tal de poder eixir triomfadors i dur a la nostra pàtria la llibertat que desitja, hi tenim sens dubte una força.

I aquesta força ha d'ésser la que ens ha de dur a l'esclat. Mes la força aquesta no ha d'ésser ni serà la que molts es pensen. No; nosaltres sentim l'amor ardent vers tot allò que diu llibertat, vers tot allò que parla de deslliurança. Germà català, ¿saps tu quina és aquesta força? Sí que ho saps; n'estic segur; perquè tu sents, com jo, l'ardor formidable, la fi-blada certa del desig de deslliurança.

T'he dit que tu saps quina és la força que vull dir, i ho repeteixo, és la fe en l'ideal que defensem, i si tenim una fe ardorosa, plena d'entusiasmes, forjada en el cim de les nostres ambicions, nosaltres vincerem, serem els màxims triomfadors dels ideals.

I la força que he dit, la fe, serà la que ha d'arrasar-ho tot, la que durà darrera nostre tots els altres germans de Catalunya que malauradament no senten com cal. Serà la fe la que farà el miracle que tots aquells que encara creuen en una Catalunya oprimida es donaran compte del nostre sacrifici, i serà llavors que vindran amb nosaltres, i perquè vinguin cal que tinguem fe, cal que en tots els nostres actes hi posem la humilitat més gran, la modèstia més formosa, i serà així que

els camps i trenqui la vida ciutadana; no ha d'ésser la força del covard que per tal d'assolir una cosa empra tots els mitjans licits i il·licits que puguin haver-hi. No, nosaltres, els que volem la pàtria lliure, hem d'emparar-nos en la força de la fe, que és la que fa més formosos i arrelats els triomfs.

Germà català, tu que, si no sents, has de sentir-ho, vulgues ésser dels nostres, cerca el company i parla-li de la pàtria, fes-lo girar vers el cantó de la gran realitat; i tu pensa ço que et diré ara: Que tenim la pàtria oprimida i que, com a fills que en som, tenim el deure de deslliurar-la.

UN PELEGRÍ

ORIENTEM-NOS

El desvetllament espiritual femení que avança cada dia més als països més cultes del món, és un fet innegable. Catalunya, que mai no s'ha quedat endarrerida, que ha anat sempre al costat dels pobles més avançats quan forces exteriors a ella no li ho han privat, no pot deixar de participar en aquest moviment espiritual característic del nostre segle.

Però entre nosaltres, el desvetllament femení presenta un doble aspecte, resultat de les condicions especials en què viu la nostra Pàtria. Es pot dir que ens hem adonat que tenim ànima i que podem fer-la servir per alguna cosa profitosa, quan ens hem adonat que som catalanes. Es a dir, el reconeixement de la nostra personalitat femenina ha estat paral·lel o potser ha nascut del reconeixement de la nostra personalitat nacional.

I dic "potser ha nascut", perquè és quan hem tingut consciència que som filles d'un poble que no és reconegut com a tal, que s'ha desvetllat en nosaltres l'afany de treballar per ell, de somoure la indiferència i tradicional passivitat que feia tant de temps ens tenia paralizades.

Però no n'hi ha prou amb voler servir una causa justa; cal saber-la servir; altrament, ens exposem, malgrat tota la nostra bona voluntat, a perjudicar allò que precisament volem defensar.

La desorientació de molts catalans arriba fins a nosaltres augmentada amb la inhabilitat pròpia de tot novici.

Molts catalans que es creuen i es diuen patriotes troben molt natural de preocupar-se, apassionar-se per la política espanyola, i deixar com a cosa secundària els drets i les llibertats de Catalunya. Creient que tot ens ha de venir de fora, quan en realitat res no obtindrem que no vingui de nosaltres mateixos i guanyat per nosaltres, oblidem la seva personalitat de catalans i, esdevenint provincians, prenen com a objecte primordial els fets que s'esdevenen a Espanya.

Amb les signatures per a la República, les dones han fet exactament el mateix. Endutes pel desig de manifestar-se en alguna cosa, les dones s'han llaçat a la primera que han trobat, sense reflexionar uns moments que anaven a fer. L'intent sens dubte és bo, però ben propi d'un país que no està acostumat a regir-se, ell mateix, que l'han dut sempre de la mà com una criatura que no pot deixar la mainadera; i com ella, així que el deixen sol, ja no sap on dirigir els seus passos. El projecte s'ha posat en pràctica sense meditar-lo. Ens adherim a la República, molt bé; però a quina República? A la Catalana, no; puix que morí al moment de néixer. A la Federal? Tampoc; si ho arriba a ésser, cosa que dubtem, no ho serà fins després de les Corts Constituents. Només queda, doncs, la República Espanyola.

I ja tenim les dones catalanes adherides a la República Espanyola, adherides a un govern que no sabem encara què ens donarà, quins drets ens retornarà, què serà per a nosaltres; o potser ho preveiem massa.

Quin interès ha de tenir per a nosaltres el canvi de règim, d'un altre país, mentre no satisfaci les nostres aspiracions? I per ara no podem encara precisar si ho farà. La nostra posició davant del govern espanyol ha d'ésser d'expectativa. Si alguna vegada ens posem incondicionalment al costat d'un govern, ha d'ésser del govern de Catalunya, i encara del govern de Catalunya lliure.

Cal recordar sempre que per fer alguna cosa, cal primer instruir-se; orientem-nos, meditem i després actuem. I sobretot no oblidem mai que si volem defensar banderes polítiques, socials o feministes, per damunt de totes elles i molt més alta que no pas elles, cal aixecar la bandera de la Pàtria.

Emília JAUME-ANDREU

BATECS

A Sòlits li repugna parlar d'eleccions; però com l'ambient n'està saturat, no ha pogut evitar el parlar-ne. Naturalment, en parlem, no per aconsellar una candidatura determinada, sinó per fer públiques les reflexions que ens hem fet en aquestes hores de fel per la nostra terra.

Nosaltres, els independentistes, no devem donar el nostre vot perquè Espanya determini la solució al nostre plet; nosaltres diumenge no hi tenim cap feina en els col·legis electorals.

Es per això que en aquesta secció hem volgut recordar a tots els que són nacionalistes abans que tot, que no es deixin enlluernar per falses propagandes i per paraules que faran servir, com els mirallets per a caçar aloses. Recordem que les paraules dites a Manresa, que érem catalans i res més que catalans, han estat borrades i negades amb una confessió d'espanyolisme digna de la trinitat Cambó-Lerroux-Alba.

No podem tenir confiança en els homes, perquè veiem que els més radicals i els més bons fallen; la nostra fe solament la podem posar en el poble el dia que segueixi el camí veritable, el camí de la revolta.

NACIONALISTES:

Votar per diputats a Corts espanyoles, és reconèixer el dret d'Espanya a regir els destins de Catalunya.

Tu, nacionalista català, per dignitat, no votis.

La llibertat de Catalunya és ací, a casa nostra, on l'hem de guanyar i defensar. Anar a Madrid a pidolar i ajupir-se és afer d'esclaus consentits.

Tu, nacionalista català, per dignitat, no votis.

Els homes de la Lliga, per boca de l'Abadal, desautoritzaren la candidatura

dita d'Unitat Catalana. Ara els homes de la Lliga, després de menysprear la voluntat del poble, entonen grans lloances a Lerroux, l'anticatalà de sempre, perquè ha format una candidatura d'unitat espanyola.

Tu, nacionalista català, per dignitat, no votis.

Els homes del Partit Catalanista Republicà, seguint l'Escola de la Lliga, han donat homes al govern d'Espanya i no desautoritzen que Nicolau d'Olivera vagi en candidatura amb els radicals espanyolistes.

Tu, nacionalista català, per dignitat, no votis.

Fins ara els partits catalans solament presentaven candidats fills de Catalunya. Avui, per a demostrar l'avenc del catalanisme, l'Esquerra presenta forasters; la Lliga troba de gran exemplaritat la candidatura de Lerroux amb noms espanyols, i el Partit Catalanista Republicà la secunda.

Tu, nacionalista català, per dignitat, no votis.

Fa vergonya les lluites, envegetes i les baralles dels partits polítics, en aquests dies de període electoral. I Catalunya, en tant, resta lligada, empresonada...

Tu, nacionalista català, per dignitat, no votis.

L'únic resultat que ha obtingut Catalunya amb l'adveniment de la República Espanyola ha estat un augment d'espanyolisme, promogut pels que ahir es deien separatistes.

Tu, nacionalista català, per dignitat, no votis.

SOLUS.

"La Epoca" i la seva colla

Dies passats aquest diari i tants d'altres de diversos indrets d'Espanya, i suara Don Clodoaldo amb la seva "Correspondencia Militar", firen sagetes contra Catalunya i empenen els tòpics dels temps d'antany.

Uns diuen si preferim ocupar-nos més de l'Estatut que dels conflictes socials que patim; altres que si som o fem de contrabandistes; i aquest últim, si el que presentarà Catalunya serà l'Estatut o l'Ultimatum.

I bé: tots plegats hem de reconèixer que són uns veritables tafaners.

Per ventura ens interessa esbrinar qui són ells i com pensen?

Que segueixin parlant a la lluna, com fins ara fan, i Catalunya segueixi el seu camí, però tenint cura de no fiar-se'n massa.

Sigrid Blaco i els altres

Aquest jove de Sigrid i els altres de les terres hispàniques, demostren ésser liberals de cor i de tota la vida.

No en va tota la seva camarilla detesta com a bons demòcrates el separatisme.

Es digne fill del seu pare, que encara que valència, mai no empra la seva llengua per escriure la seva obra, i sempre fou un perfecte anti-català.

Tota aquesta faram de personalitats que de tots els indrets de l'Espanya llegendària botzinegen entorn de la nostra terra, totant per divisa el nostre separatisme, no sembla sinó que cerquin quicòm a Catalunya per a treure'n partit... Mes ja poden xiular... ja!

"Ateneo Feminista Republicano"

Suara fa poc i pel micròfon de la ràdio, una feminista d'aquest flamant "ateneo" va dir moltes coses sucoses, arborades de sentiment i sentit patri, com corresponia fer-ho a un sergent de carrabiners o d'artilleria d'aquella caiguda monarquia.

Mes no crec que agafi peix dins les nostres llars catalanes, perquè era tant el foc flamejant que posava en les seves paraules, que més que una crida al nou règim, semblava un locutor que radiés anuncis, i un hom distingia de seguida que es tractava d'una matrona *aún más lozana* que la jove República que gaudim.

Però aquesta bona dama a ben segur que no es donava compte que el món femení d'avui, i més el de casa nostra, no en sap res del temps de Castelar, com semblava que parlés, ni tampoc en vol saber res de la *región*, tenint com té a hores d'ara una Pàtria lliure, freturosa d'un més enllà.

S'estranyen els dirigents d'aquest partit que surti un nou setmanari catalanista, i es pregunten: "fóra bo saber quin catalanisme defensarà aquest nou setmanari de joventut..."

A ben segur que defensarà el catalanisme que està claudicant, el partit d'esquerra.

Jordi FONTANALS.

L'Ajuntament de Cambrils vol canviar el nom de l'antic carrer de l'Hospital, que, en mala hora, els "dictadadors traidors" li digueren "Calle de Alfonso XIII", pel de "Carrer dels màrtirs de 1640".

La vila de Cambrils sent encara odi i rancúnia contra els assassins dels seus avis, i vol reparar l'ofensa. Ella fou l'heroica i la noble, la digna i la màrtir que lluità contra un gros exèrcit de malfactors. Just és que Catalunya tota li reti l'homenatge; i no dubtem de veure, al cim del seu cloquer, onejar aquella ensenya victoriosa que enarborava el Baró de Rocafort, meritiíssim català de les nostres preuades tradicions.

Els cambrilencs es faran amb això, tanmateix, de bell nou, benemèrits de la Pàtria.

Fàbrica de Moïlures

Marcas, Quadros, Relleus

Casa Bargalló

Urgell, 24
Barcelona

Enfront l'afebliment de l'ideal nacionalista:

Nosaltres sols!

Davant el desgavell ideològic dels partits:

Nosaltres sols!

Contra els que han destruït l'essencialitat nacional:

Nosaltres sols!

Contra el federalisme de la indignitat catalana:

Nosaltres sols!

Pel dret i per la Justícia:

Nosaltres sols!

Per l'honor de la nostra raça:

Nosaltres sols!

**PATRIOTES! AJUDEU-LO
ECONÒMICAMENT**

La victòria de la "Lliga Regionalista"

No ho diem per riure. Avui, les teories i els procediments de la "Lliga" camboniana són els que segueixen els elements que orienten la marxa de Catalunya envers la que anomenen la llibertat. Res no hi fa que vulguin amagar ses característiques amb teories revolucionàries i avançades, de ple segle XIX; els qui saben destriar el gra de la palla, veuen ben clar que hem tornat als temps de les concòrdies espanyolistes, que no ens hem mogut dels temps vergonyosos en què la gent de la "Lliga" es dedicaven a salvar corones borbòniques, tot pidolant una miqueta de caritat per la pobra Catalunya... per a contentar-se amb qualsevol os que queia de les taules ministerials. Avui es dediquen a establir i conservar Repúbliques, tot esperant que ens faran el favor d'un bri de llibertat, si las Constituyentes lo permeten. I mentre això arriba, ens volen fer passar per bons minyons arborant a tot drap les banderes espanyoles, i fins ens volen obligar a nomenar per diputats gent de raça forastera.

Confessen que quan la "Lliga" va arborar la bandera espanyola, va ha-

ver-hi una indignació general entre tots els catalanistes, i que encara mai no va imposar als seus adherits que donessin la representació catalana a un ciutadà que no fos de la nostra nacionalitat.

Nosaltres, que, quan vam excloure de la "Unió Catalanista" els capitosts de la "Lliga" pronosticàrem el fracàs dels procediments evolutius, que trenta anys d'actuació han confirmat plenament, diem també avui als evolutius esquerrans, que el camí que segueixen els portarà fatalment al fracàs, i ho diem amb el més gran sentiment, perquè qui no haurà sabut aprofitar l'hora bona que està passant per a Catalunya, seran els actuals governants; però qui en sofrirà les conseqüències, serà una vegada més aquesta desgraciada nacionalitat catalana, víctima ja fa molts segles del poc seny i del poc patriotisme dels seus fills.

No és amb concòrdies ni vinclements d'espina ni amb paraules dolces, com els pobles guanyen la llibertat: el coratge, la gosadia, el sacrifici, l'entusiasme, la unió i la fortaleza, són les qualitats que els fan dignes de la seva plena autonomia.

No és anant pel món dient que el separatisme no existeix, que allò que en deien separatisme volia dir que ens volíem separar dels borbons. Es proclamant ben alt i davant de tothom, que dintre cada català hi ha un enamorat de sa terra, un entusiasta de sa llibertat. Que Catalunya té dret a l'obligació de reconquerir aquella llibertat que li arrabassaren els exèrcits reunits de França i Espanya. Que tots els catalans estan decidits als més cruents sacrificis per a enderrocar l'obra de l'absolutisme borbònic, que perdura i perdurarà per Repúbliques que hi hagi, mentre Catalunya no tingui un govern propi, unes Corts que facin ses lleis, uns tribunals que les apliquin i un exèrcit i una marina que la defensen.

Ja ho saben prou bé els actuals governants de Catalunya, no sobrevinguts, que no són els procediments cambonians, que avui predominen, els que poden portar-nos a la victòria.

Recordeu la fundació de "L'Estat Català" en aquell temps en què constituïem el "Casal Democràtic Nacionalista"; recordeu com el primer pensament de tots fou la formació del nostre exèrcit, al que s'allistaren coratjosos un bon aplec de patriotes que en alguns moments demostraren la seva valentia. Recordeu que en el moment de pujar la Dictadura, desapareixia aquella organització, per causes que no són del cas. Recordeu que nosaltres, desconfiats d'aquella organització, teníem "L'Estrella", que fou l'arrel d'on nasqueren aquells escamots de "L'Estat Català", el millor i el més poderós exèrcit revolucionari que tingué Catalunya en temps de la Dictadura. Recordeu que el 14 d'abril, nostres amics van oferir-se coratjosos per al sosteniment de la República Catalana, que ells foren els primers que s'inscriviren en la que havia d'ésser Guàrdia Cívica Republicana, ofegada abans de néixer.

Aquests són els camins de la llibertat: tota la resta és consum d'energies i font de desganyos. El camí de Madrid ja fa massa segles que Catalunya el segueix: s'ha d'acabar d'una vegada el romiatge dels captaires. Som a l'hora de les exigències. No som en temps que un Puig i Cadafalch demani caritat per Catalunya; és necessari un Pau Claris, que amb veu de tro torni a desvetllar tot Catalunya amb aquella expressió memorable: ¿què us falta, catalans, sinó la voluntat?

A. MALLSOL

ESTUDIS D'ORGANITZACIÓ

L'home d'acció i el cap

pel General Rampont

(Continuació)

Es, doncs, el cervell, òrgan del pensament, qui pot estimular la rapidesa de

**Camiseria
Corbateria**

J. Rodríguez i Casals

Ronda Sant Antoni, 78
(davant del carrer Muntaner)

BARCELONA

la decisió, car el cervell es suavitza, com el cos i com els muscles, per una gimnàstica apropiada.

La cultura física es fa per mitjà d'elements de lliçons molt curtes. Ella cerca segura i progressivament la regularitat dels moviments per l'efecte de la repetició, després augmenta la rapidesa dels moviments, sense depassar mai un cert ritme; finalment, ella desenvolupa la durada i la complexitat dels moviments.

Talment deu ésser la gimnàstica del cervell, per tal que la reflexió assoleixi una decisió ràpida; és precis infiltrar en el cervell una certa marxa de raonament per una multitud de repeticions (decidir-se pràcticament, de cop i volta, en front de les més petites dificultats); després cal seguir l'augment i variar la importància dels problemes d'acció per fer créixer les dificultats del raciocini, se-

guint sempre la mateixa marxa; i sense depassar mai un cert ritme.

Es evident que hom s'ha creat una habitud.

Però és precis de prohibir-se, anul·lar-se, totes aquelles habituds dolentes, car el costum és una de les lleis característiques de la vida, que, ben explotada, esdevé un element del progrés.

Economitza el costum; els esforços físics i intel·lectuals desenrotllen els actes reflexius, particularment l'acció reflexiva; és a dir, quasi instintiva, del cervell; ella ajuda així, doncs, la creació de l'automatisme.

Gràcies a aquesta economia de la fatiga, l'habitud garanteix sempre al cervell una reserva de forces promptes a actuar vigorosament per créixer la intensitat de la reflexió.

ELS INCIDENTS DE GIRONA I OLOT

Agressió als companys Compte i Llauneta

L'hora actual és de vilipendi, de vileia i de covardia. Tota la política catalana, tots els partits catalanistes o que tenen encara el desvergonyiment de dir-s'ho, estan infestats d'aquesta allau d'ambicions i interessos partidistes. No es mira l'interès de Catalunya; es mira l'afany de manar, el desig del càrrec, fins i tot contra companys del mateix partit. L'estat de Catalunya és llastimós i deplorable a tot ésser-ho. Es hora que els patriotes catalans actuïn amb fermesa i decisió per acabar aquest estat de coses, que es fa sota l'ombra de Macià. Macià no pot encobrir aquest femer polític, ni la llibertat de la nostra terra té d'ésser a mans dels que estan llençant Catalunya al més pregon dels abismes.

Diuenge passat, amb motiu del viatge de Macià a Girona, un escamot de patriotes, comandats per l'amic Espar d'Ametller, feren irrupció al saló de la Diputació de Girona, on estava reunit Macià amb tots els diputats de la Generalitat d'aquelles comarques i les autoritats militars i civils de Girona. Davant de tots els reanits, l'amic Espar llegí una declaració en pro de la República Catalana. Acabada la lectura, pregà a Macià que desconfiés dels qui l'enrotllen, polítics desaprensius, molts d'ells actuant durant la dictadura i confabulats amb els monàrquics, i altres que, si bé republicans, són enemics de la llibertat de Catalunya.

L'escàndol que es promogué fou gros, encara que tots els diaris de partit ho hagin callat. L'alcalde de Girona intentà detenir Espar; però a una senyal del propi Macià, fou deixat immediatament.

Aquest fet i la proclamació de la candidatura nacionalista radical per les terres de Girona, formada per Compte i Bordes de la Cuesta, es veu que indignà tots els capitosts polítics de Girona, que ja tenien arranjat l'encasellat. A Olot, per tal de propagar els ideals radicals del catalanisme, s'hi havia de celebrar un miting, en el que hi havien de parlar Compte, Llauneta i Daniel López. De bon principi l'alcalde, senyor Garganta, afiliat al Partit Catalanista Republicà, trobà tota mena d'excuses perquè el miting dels nostres companys no se celebrés. Després de llargues gestions, s'acordà celebrar el miting un cop finit l'altre miting d'esquerrans, en el que hi tenien de parlar conjuntament lerrouxistes, catalanistes republicans, Esquerra de Catalunya, federals, etc., amb la col·laboració dels ho-

mes que formaren part de les Unions patriòtiques d'aquella contrada. Durant tota la tarda i vespre, els nostres amics es veieren seguits per una colla d'hommes que comanava Puig d'Aspre, el conegut lerrouxista. Començà el miting, i l'alcalde d'Olot, entre altres conceptes ofensius a tota dignitat catalana, digué que Catalunya s'havia d'acontentar amb ço que Espanya li donés. Això féu que el nostre company Llauneta exclamés ben alt: Volem la Independència de Catalunya! Això fou com un mot d'ordre, dels que ja feia estona que perseguïen els nostres amics. Aquests es veieren rodejats immediatament i atacats amb garrots, destrals i ganivets. Compte i Llauneta es defensaren a cops de puny; però el nombre dels adversaris era superior, i quedaren colgats a terra, per una munió de gent que els colpejava. Compte rebé una ganivetada a l'esquena i un cop de destrall al cap; d'aquestes ferides li rajava abundosa sang. Llauneta fou ferit lleument al cap i amb contusions a diverses parts del cos.

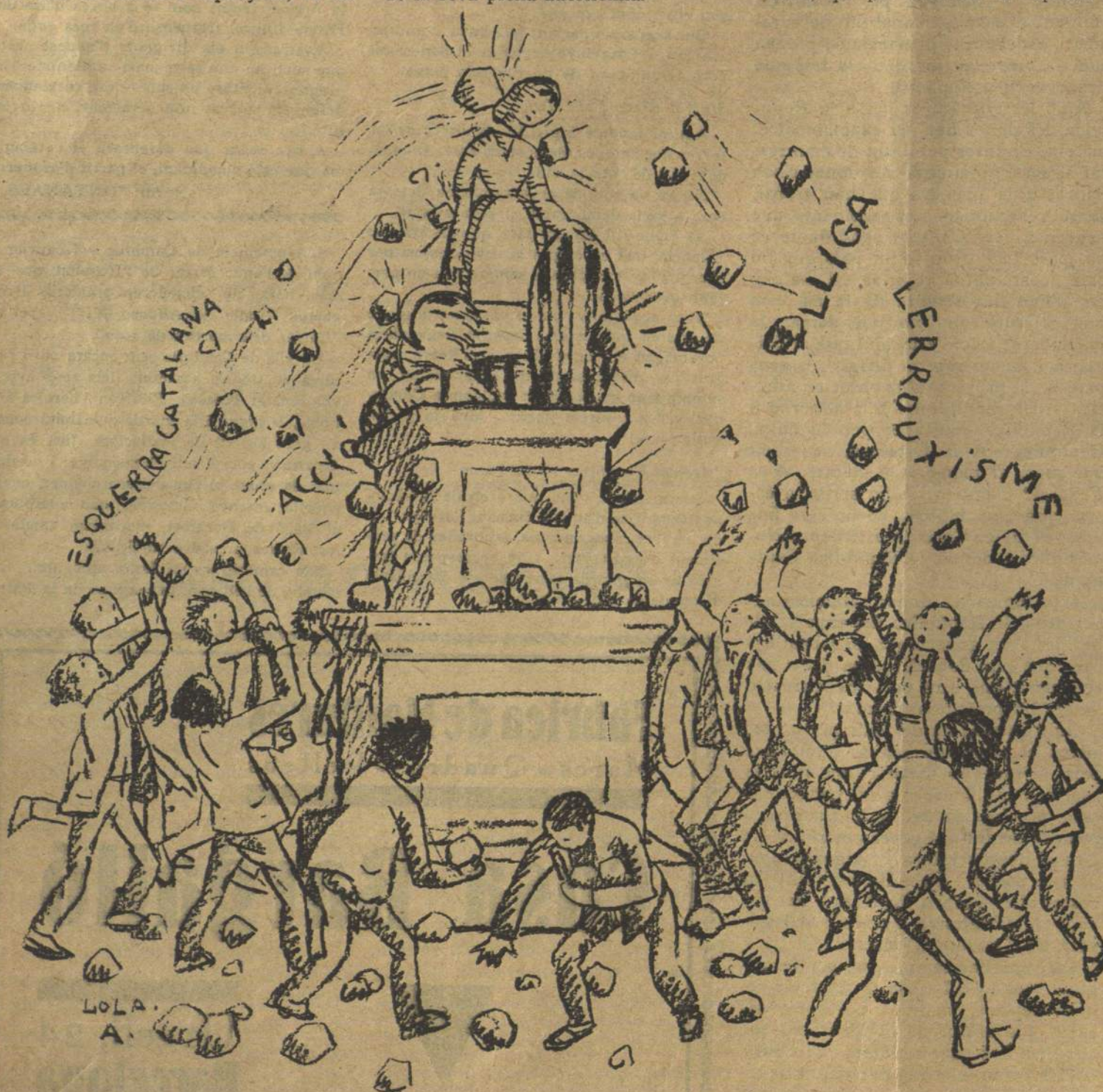
Anem a tancar l'edició del nostre periòdic, i no tenim temps per parlar d'aquest fet indignant. Diem solament una cosa: LES ORGANITZACIONS PATRIÒTIQUES HAN PRES L'ACORD D'INTERVENIR D'UNA MANERA ACTIVA I ENÈRGICA DAVANT L'ACTUAL ESTAT DE COSES. PER CATALUNYA, FAREM PREVALER L'IDEAL QUE TANTS SACRIFICIS JA COSTA. SI TENIM D'AGAFAR LES ARMES, HO FAREM. HO FAREM PER LA LLIBERTAT DE LA PATRIA!

Fuetades

Mitings de Dreta, mitings d'Esquerra, mitings de la vora, mitings del mig, mitings d'extremes..., mitings i mitings..., i tot un "mito", menys Catalunya, que amb rei i sense rei, plora tes traïcions i covardies dels seus homes, que volien llibertat-la. Ara, ja tepen—si no els perden—els càrrecs acaparats.

En un article publicat a "L'Opinió", el mig periodista Ventalló ataca el Grup Radical "Nosaltres Sols!". Doncs, bé; sàpiga el Regidor de 5.ª categoria, i que pertany a l'Esquerra Republicana, que els únics que li faran fer rotllo a ell i tots els que pensen com ell, serem nosaltres sols.

A. López, impressor; Om, 8.—Barcelona

—Ecce Cathalonia!